

INGEZONDEN.

Hooggeachte Redactie!

Naar aanleiding van het schrijven van Dr. MOSSEL in het vorig nummer zij het mij geoorloofd in het belang der zaak nog even terug te komen op de quaestie van het verleenen van inlichtingen door den behandelenden geneesheer omtrent simulatie of overdrijving. Dat Dr. MOSSEL verzekert, dat hij groote waarde blijft hechten aan de inlichtingen, die de behandelende geneesheeren hem willen verstrekken, zullen de collega's zeker op hoogen prijs stellen. De vraag is echter: wat zal, wat moet hij er mede doen? Zullen zij gevoegd worden bij het officieel dossier en zal de belanghebbende op grond van de wet met den inhoud daarvan in kennis worden gesteld? Indien Dr. MOSSEL hieromtrent positieve en geruststellende mededeelingen kan doen, zullen de collega's dit op nog hooger prijs stellen. Het zal hem waarschijnlijk niet onbekend zijn, dat in Duitschland de vraag ontkennend is beantwoord of schriftelijke, officieele mededeelingen van den behandelenden geneesheer als van vertrouwelijken aard mogen verzwegen worden.

Ik schreef daarom: „het is beter, dat de behandelende geneesheer zich onthoudt van mededeeling omtrent simulatie en overdrijving, wanneer die aan den getroffen moesten worden medegedeeld” en handhaaf dit tot nader antwoord op bovenstaande vragen.

Het schijnt mij beter toe, dat bij vermoeden op simulatie of overdrijving, dit bijv. door een voorstel tot consult met den controleerenden geneesheer worde kenbaar gemaakt en dat het beslissende onderzoek, waarop de toekenning der voorloopige rente berust, dan worde opgedragen aan een ander geneesheer, directeur van een ziekenhuis, specialist of wel door den controleerenden geneesheer zelf worde verricht.

Dit is van het hoogste belang opdat de positie van den vrij gekozen geneesheer tegenover zijn patiënt zooveel mogelijk blijve gehandhaafd.

Met betrekking tot het verstrekken van breukbanden aan de verzekerden kan ik kort zijn. N°. 11 der voorwaarden, door Dr. MOSSEL aangehaald, spreekt van getroffenen, niet van verzekerden. De Rijksverzekeringsbank heeft met den lichamelijken toestand der verzekerden niets te maken vóór en aler zij door een bedrijfsongeval zijn getroffen. Het verstrekken van breukbanden aan alle verzekerden kan daarom niet plaats vinden.

Hoogachtend,

Uw dw.

J. W. DEKNATEL.

Zeer Geachte Redactie!

Mag ik U voor een kleine toelichting een plaatsje verzoeken?

Na afloop van het congres, dat in de vorige week gehouden is, hebben eenige bezoekers, zonder van de gelegenheid tot debat te willen gebruik maken, de vraag gesteld, of in het door mij vertoonde beeld van *ulcus rodens*

de opeenhooping der diffuus donkergekleurde kernen niet als het gevolg van *schrompeling* van het omgevende bindweefsel kon worden opgevat.

Er is m. i. geen reden, om *schrompeling* van bindweefsel als oorzaak van het bedoelde verschijnsel aan te nemen. Het *ulcus rodens* toch neemt bij zijn ontwikkeling in omvang *toe* en *niet af*, — in sommige gevallen afgezien van het zwerende oppervlak — óók, wanneer het geheele gezwelletje uit cellen met diffuus donkergekleurde, samengeperste kernen bestaat. Nu zou het willekeurig zijn, deze toename in omvang door een *onbewezen* toename van exsudaat te verklaren, terwijl wij hiertegenover met zekerheid *weten*, dat de epitheelstrengen zich allengs vergrooten. Hier kan zonder meer *niet* aangenomen worden: *epitheelwoekering, gevolgd door schrompeling*. En dit is toch, wanneer ik mij niet bedrieg, de bedoeling van de bovengestelde vraag.

Wanneer wij voorts de microscopische praeparaten van het door mij besprokene *ulcus rodens* onderzoeken, blijkt het volgende: op de plaatsen, waar de epitheliën het meest opeengepakt, hun grenzen niet zichtbaar, hun kernen het smalst en diffuus donkergekleurd zijn, zien wij de vezels van het omgevende bindweefsel *recht* of bijna recht, terwijl deze elders „golfvormig” *gekronkeld* zijn. Hier heeft verkorting van die vezels plaats gehad, *dáár* niet. Had het bindweefsel, dat de strengen ineengeperste epitheliën omgeeft, *vóór* of *tijdens* den groei dezer cellen neiging tot *schrompeling*, of was het *tevoren* zelfs reeds *geschrompeld*, dan is deze *schrompelende* kracht door de groeiende epitheelstrengen blijkbaar overwonnen. Die kracht verhoogde dus eenvoudig den weerstand van het weefsel, waarin de epitheelcellen groeiden. Ook hier zijn wij *niet* gerechtigd tot de veronderstelling, dat *nieuwvorming* van epitheel *gevolgd* werd door *schrompeling* van bindweefsel. Wij worden hier m. i. er toe geleid, de veranderingen der epitheelcellen op te vatten als de gevolgen van een *samenpersing* door *eigen groei-kracht* bij grooten weerstand van de omgeving (vergelijk dit *Tijdschrift* 1903, I, 805).

Hoogachtend

Uw bw.

Rotterdam, 21 April 1903.

N. PH. TENDELOO.

DE DOCTORSTITEL.

In het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 31 Maart breekt Prof. STRAUB nog eens een lans ter verkrijging van den doctorstitel voor alle artsen. Zonder eenige bedenking is dat mijns inziens niet. Waar aan de opleiding van medici tegenwoordig zooveel ontbreekt, heeft het een zeker bezwaar om met een kleine partieele verbetering te beginnen. Wanneer deze verbetering tot stand is gekomen, vrees ik dat de Regeering en de artsen weer een tijdlang op hun lauweren gaan rusten in de verbeelding, dat er reeds heel wat is terechtgebracht. In werkelijkheid is het slechts een druppel in den emmer. Maar er is grooter bezwaar. Wanneer toch de doctorstitel verkrijgbaar is voor alle artsen, onverschillig welke hun voorloopige opleiding is, dan bestaat er zeer veel kans dat daarmee de H. B. school tot *de eenige* voorloopige opleiding voor medici wordt gemaakt. De H. B. S. cursus